

Arrest

nr. 163 474 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op 27 mei 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument.

1.2. Op 24 augustus 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 177 819.

1.3. Op 24 augustus 2015 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor vier jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een Inreisverbod omdat:

- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van een vals Ierse paspoort op naam van M. E., F. (...) PV nr HV.55.FW, 110965/2015 van de luchtvaartpolitie van Zaventem. De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken; Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor identiteitsfraude bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Hij werd heden op heterdaad betrapt door de luchtvaartpolitie van Zaventem op het gebruik van een vals Iers paspoort op naam van M., E. F. (...), PV.HV.55.FW, 110965/2015. Aangezien betrokkene een vals Iers paspoort aan de politie heeft voorgelegd, is het bewezen dat hij hiermee trachtte, op een frauduleuze manier, verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen.

Het is daarom dat een Inreisverbod van 4 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden
 - de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden
- Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten eind in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen het belang van de Immigratiecontrole en de poging tot fraude, Is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel. (...)*

1.4. Op 2 september 2015 dient de verzoeker een asielaanvraag in. Op 23 oktober 2015 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 156 840 van 23 november 2015 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer 177 819.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

*II.1.2. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:
(...)*

II.1.3. Artikel 74/11, §1, derde lid stelt dat het inreisverbod maximum vijf jaar betreft, indien een onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Verwerende partij lijkt een termijn van vier jaar inreisverbod bij fraude als een nieuwe vaste regel te beschouwen, net zoals een twee jaar inreisverbod bij afwezigheid van fraude.

Verwerende partij is in het verleden op de vingers getikt door de Raad van State wat betreft de gebrekkige motivering van een inreisverbod. Nu lijkt zij een nieuw beleid te voeren door telkens vier jaar (bij fraude) en twee jaar (bij niet fraude) op te leggen, zonder iets aan haar motivering te verbeteren.

Verwerende partij toont op deze manier geenszins aan dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van vier jaar op te leggen) schragen.

II.1.4. Maar er is meer. De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

*Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:
(...)*

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand of de familiale situatie van verzoekende partij.

II.1.5. Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 74/11 en 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

3.1.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2.1.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Ingevolge artikel 74/11, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet kan de duur van het inreisverbod op maximum vijf jaar worden gebracht wanneer de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Te dezen wordt aan de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2015 hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat. De duur van het inreisverbod wordt met toepassing van artikel 74/11, § 1, derde lid, 1°, van de Vreemdelingenwet op vier jaar gebracht, waarbij wordt gemotiveerd dat deze duur proportioneel is aangezien de verzoeker *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd (heeft) om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven”* en gelet op het belang van de immigratiecontrole. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing dus niet louter verwezen naar de wettelijke mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen.

Waar de verzoeker poneert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“een termijn van vier jaar inreisverbod bij fraude als een nieuwe vaste regel (lijkt) te beschouwen, net zoals een twee jaar inreisverbod bij afwezigheid van fraude”*, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Een dergelijke praktijk kan in ieder geval niet worden afgeleid uit de loutere omstandigheid dat de bestreden beslissing een inreisverbod voor vier jaar omvat.

De verzoeker voert tenslotte aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. In de bestreden beslissing wordt evenwel gesteld dat de verzoeker *“op heterdaad betrapt (is) voor gebruik van een vals (...) paspoort (...)”* en dat *“er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde (bestaat)”*. Tevens wordt er op gewezen dat de verzoeker geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Aldus blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. De verzoeker toont in ieder geval het tegendeel niet aan, temeer nu hij nalaat te specificeren met welke specifieke omstandigheden van zijn geval de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden. Zo de verzoeker voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand en zijn familiale situatie, laat hij na enige concrete gegevens hieromtrent aan te brengen waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Naar aanleiding van een vragenlijst die hem op 28 augustus 2015 – weliswaar

nadat de bestreden beslissing werd genomen – werd voorgelegd en waarin onder meer werd gepeild naar zijn medische situatie en zijn gezinssituatie, heeft de verzoeker trouwens verklaard niet te lijden aan een ziekte die hem verhindert te reizen of naar zijn land van herkomst terug te keren en dat hij in België noch een stabiele relatie, noch minderjarige kinderen heeft. Daarnaast heeft hij, in het kader van zijn op 2 september 2015 ingediende asielaanvraag gevraagd naar zijn kinderen, op 15 september 2015 aan de verwerende partij verklaard dat hij een minderjarige dochter van Kameroense nationaliteit heeft, die samen met haar moeder in Kumba woont. Aldus brengt de verzoeker geen specifieke elementen aan met betrekking tot zijn gezondheidstoestand of zijn familiale situatie waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden en die tot het opleggen van een inreisverbod van een kortere duur hadden kunnen leiden.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.1.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen voert de verzoeker aan dat uit de thans bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met zijn gezondheidstoestand of met zijn familiale situatie.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering betreft, zodat de verzoeker zich niet dienstig op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan beroepen.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat en dat de verzoeker zich beperkt tot een louter theoretisch betoog, zonder enig concreet element met betrekking tot zijn gezondheidstoestand of zijn familiale situatie aan te brengen. Er wordt aan herinnerd dat de verzoeker naar aanleiding van een vragenlijst die hem op 28 augustus 2015 – weliswaar nadat de bestreden beslissing werd genomen – werd voorgelegd en waarin onder meer werd gepeild naar zijn medische situatie en zijn gezinssituatie, heeft verklaard niet te lijden aan een ziekte die hem verhindert te reizen of naar zijn land van herkomst terug te keren en dat hij in België noch een stabiele relatie, noch minderjarige kinderen heeft en dat hij daarnaast, in het kader van zijn op 2 september 2015 ingediende asielaanvraag gevraagd naar zijn kinderen, op 15 september 2015 aan de verwerende partij heeft verklaard dat hij een minderjarige dochter van Kameroense nationaliteit heeft, die samen met haar moeder in Kumba woont. Aldus brengt de verzoeker geen specifieke elementen aan met betrekking tot zijn gezondheidstoestand of zijn familiale situatie waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.2.1.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 74/11 en 74/13, kan niet worden aangenomen.

3.1.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.2.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verzoekende partij vraagt zich af of het bewust PV's ten hare laste, waar naar de thans bestreden beslissing verwijst, wel degelijk in haar dossier zit.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook af of er hier enig stuk van terug te vinden is in haar dossier, dat essentieel is om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren.

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste stuk te beschikken waaruit zou blijken dat verzoekende partij wel degelijk een PV heeft. Het is namelijk het “kroonstuk” waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Indien het stuk niet in het administratief dossier zit, stelt verzoekende partij zich dan ook noodgedwongen op het standpunt dat het PV nooit is opgesteld en verzoekt uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen.

II.2.3. Thans wordt geen enkel stuk voorgelegd die de thans bestreden beslissing kan staven en is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.”

3.2.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

De verzoeker voert aan dat indien het proces-verbaal waarnaar de bestreden beslissing verwijst zich niet in het administratief dossier bevindt het moet worden beschouwd als nooit te zijn opgesteld. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoeker op heterdaad betrapt werd op het gebruik van een vals paspoort, wat door de verzoeker, noch betwist noch weerlegd wordt. De verzoeker

meent dat het voor hem "onmogelijk (is) om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste stuk te beschikken waaruit zou blijken dat verzoekende partij wel degelijk een PV heeft". Hij gaat er evenwel aan voorbij dat de vaststelling van het gebruik van een vals paspoort is gebeurd in zijn aanwezigheid, daar er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld wordt dat hij "op heterdaad" betrappt werd. Bijgevolg kan de verzoeker voormeld gegeven op een ernstige en dienstige wijze betwisten zonder dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hem het proces-verbaal *an sich* bezorgt, daar hij immers zelf weet of hij al dan niet door de politie op heterdaad op het gebruik van een vals paspoort werd betrappt. Bovendien mogen de politiediensten aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen afschrift van de processen-verbaal overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen omwille van het geheim van het opsporingsonderzoek en kunnen zij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris slechts in kennis stellen van een administratief verslag. Een dergelijk administratief verslag bevindt zich in het administratief dossier. In voormeld administratief verslag wordt vermeld waar en wanneer de verzoeker op het gebruik van een vals paspoort werd betrappt. Het werd opgesteld door de luchtvaartpolitie Zaventem.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN